

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 113.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

εἰς τὴν ἕξιν καὶ ὁ ὀφθαλμὸς εἰς ἄπο-
 σβεσθεῖν καὶ πόδες ἀρχήσθαι καὶ χεῖ-
 ρες καὶ ἅπαν χεῖρδι τὸ σῶμα· τὸ χεῖρδι
 δὴ ταῦτ' ἔφην; ὅτι καὶ ὁ διδασκαλὸς
 ὀφθαλμὸς ὅτι τῷ σώματι τῆς ἐκ-
 κλησίας· ἐάν οὐκ ἔστω φωτεινὸς ἢ, τῆ-
 πέσι, τῶς τῆς ἀρετῆς ἀκρίτοι μαρ-
 μαίρων, ὅλον τὸ σῶμα φωτεινὸν ἔσται,
 ὑπὸ σκίαν κυβερνώμενον, καὶ τῆς
 πωροποιούσης ἔπιμελείας ἀξίμενον.
 ἐάν δὲ σκοτεινὸς, τετέτι, τὰ σκότους ἀ-
 ξία δρῶν, ἅπαν χεῖρδι τὸ σῶμα σκοπί-
 ζεται, εἰ γὰρ καὶ εἰς τινὲς τῆς ἐν τα-
 ξί μελῶν ὑγιάνοντες, καὶ τὰ ἀρέπον-
 τα αὐτοῖς αὐνοῦντες, καὶ μηδὲν ὑπὸ
 τῆς τῷ διδασκαλῷ μαθητείας ὀφθα-
 λμοί, ἀλλ' ἔδεν ἰσοῦτον ἰχθύ-
 σι, τῆς βλάβης τὰ χεῖρα νεμομένης,
 καὶ τῆς κακίας, καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς
 τὸν τῷ κατὰ τὴν ζῆλον ἐρεθίζουσι, καὶ
 τῆς ὑγιάνοντας κακηγορούσι, καὶ
 πάντα τρέπον ὅπως καὶ αὐτῶς εἰς τὸ
 νοσεῖν ἐμβάλλοι παραγματούμενος.
 Διὰ τοῦτ' εἴρηται, εἰ οὐκ τὸ φῶς τὸ ἐν
 σοὶ σκότος ὅτι, τὸ σκότος πόσον, οἷον, ἐάν
 τις εἴποι ἐκκλησίᾳ τυραννικῆς ἔπι-
 θυμίας ἐχρῶσθαι ὑφηνητῶν, εἰ ὁ ὀφθαλμὸς
 καὶ φωτίζῃ ὀφθαλμῶν, ἔδεν φωτίζῃ ἀ-
 νέχεται, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀφθαλ-
 μηδύς ἐξοστρακίζει· οἱ ὑπὸ αὐτοῦ τε-
 λουῶντες, πῶς ἂν δράσοιεν;

Zωσίμω πρεσβυτέρω. ριγ.

Εἰ καὶ ὑπὸ τῆς τῆς πολλῶν σκαρό-
 τιτός τε καὶ ἀπληθείας εἰς ἀδύνατον, δο-
 κεῖ φερεσθῆναι τὸ τῆς ἀκτιμωσύνης
 κατάρθωμα, καὶ ἔδεν πιστεύεται τις πα-
 ρεσπικατορῶν· εἰσὶ μὲν καὶ οἱ δὴ πιναι,
 εἰ δὲ αὐτὸς ἀγνοεῖς, θαυμαστὸν ἔδεν.
 Ὑπὸ γὰρ φιλοχρηματίας μεθύων, εἰ-
 κότως ἀγνοεῖς τοὺς καθαρώς νήφοντας.
 πλὴν ζήλωσον τῶς τῆς αὐτὰρ κεία χρο-
 μῶν, τοὺς δὲ διχῶν πόνων ζῶν-
 τας, τοὺς ποῖς οἰκείοις πόνοις ἀρκου-
 μῶν, καὶ ἔδεν τῶς ὁρᾶς διὰ γὰρ ἀμυνον-

des & manus ac totum pene corpus inu-
 tile reddetur. Quorsum hæc dixi?
 Nempe quia magister quoque corporis
 Ecclesiæ oculus est. Quare si hic luci-
 dus fuerit, hoc est virtutum radiis splen-
 deat, totum corpus lucidum erit, ut pote
 quod ab ipso regatur & gubernetur, eam-
 que, quam par est, curam consequatur. Si
 autem tenebrosus sit, hoc est, ea, quæ tene-
 bris digna sunt, perpetret, uniuersum pro-
 pmodum corpus obscuratur. Nam etiam-
 si quidem sint in membrorum classe, qui
 rectè valeant, eaque, quæ ipsorum officio
 consentanea sint, præstent, nec ex magi-
 stri improbitate ac nequitia detrimenti
 quicquam contrahant: at nihil tantum
 possunt, labe nimirum ac vicio potissimas
 partes depascente, reliquosque ad præcep-
 toris imitationem extimulante, ac sanos &
 incolumes maledica oratione infectante,
 omnique ratione, ut ipsos quoque in mor-
 bum coniciat, moliente. Ob eamque cau-
 sam dictum est, Si ergo lumen, quod in te
 est, tenebræ sint, tenebræ ipsæ quæ tenebræ
 velut si quispiam dicat Ecclesiæ, tyrannicis
 cupiditatibus magistrum habenti: Si is
 qui aliis prodesse, ac lumen afferre debet,
 ne illuminari quidem sustinet, verum eos,
 quoque qui prodesse instituunt, amolitur,
 qui sub ipsius imperio sunt, à quo tan-
 dem flagitio abstineant?

Math. 6.

Zosimo Presbytero. 113.

Et si ob multorum improbitatem, inex-
 plebilémque cupiditatem, voluntariæ pau-
 pertatis virtus eò redacta esse videretur, ut
 vires humanas excedat, nec quenquam
 esse credis qui eam consequatur ac præ-
 stet: quosdam tamen esse noui. Ac si tu
 ignoras, nihil mirum. Nam cum præ opū
 ac pecuniarum cupiditate ipse temulentia
 labores, haud mirum est, eos qui purè at-
 que integrè sobrij sunt, tibi ignotos esse.
 Cæterum eos, qui suis rebus contenti sunt,
 imitare, quique iustis laboribus victum si-

bi quærunt, nec quicquam præterea requirunt. An ne hos quidem lucentes perspicis, ac luminariū instar rutilantes? Hos inquam aliquantisper ad imitandum tibi propone, atque in alienas opes & pecunias, impuras & inexplebiles manus tuas iniicere desine, ac sic illos quoque contueri poteris. Nam nunc, hoc audito, nec ad credendum adduceris, verum eos quoque traduces ac fugillabis, nec incurabili furore teneri desines. At si ad mediocrem sanitatem veneris, tum verò eos etiam qui profus integra valetudine præditi sunt, facillè perspicies: atque etiam quandoque ipsos optimæ huiusce viæ duces ac præmonstratores habebis.

Carpo Presbytero. ιι4.

Perditæ ac profligatæ improbitatis esse mihi ille videtur, non qui eum, à quo iniuriam atque contumeliam accepit, vlscitur, (sæpe enim illivenia impertitur) verum qui meliorem, atque omnium laudibus celebratum odio & cauillis insectatur. Ille enim, etsi ad philosophiæ fastigium minime ascendit: at iustam tamen odij causam habere videtur. Hic autem, cum nulla causa sublit, non tam cum homine quam cum virtute bellum gerit, ac bona omnia funditus euellere conatur. Quod si Eustathius hoc facit, aut ab huiusmodi odio reprimendus est, aut vt impurus ac nefarius abdicandus ac proscribendus. vna enim demum hæc virtus est, absurda improbitatis hominē semper fugere: ac præsertim cum nihil turpe ac fœdum existimat, nisi castum ac temperantem esse.

Dorotheo. ιι5.

Ecquis sempiternam illam mentem atque ab omni labe alienam, id quod decorum est minime affecutum esse censebit? Ecquis vsque ad eò ultra omnem temeritatem procedere audeat, vt scientiã erroris & culpæ accuset? Hoc enim haud

τα, ἢ θεάσθαι λαμπήρας ἀφράπτου-
τας. (ηλωσον τὸς τὰς τῶας, ἢ παῦσαι
χρ' ἵπλ' ἀλλοτριῶν ἔσιων τε χεῖρ' ἡγε-
μάτων τὰς μισθούς, σωτῆς ἢ ἀπλή-
της ῥίπτων χεῖρας. καὶ ἔτω δυνήσῃ
καὶ κἀνὸς καπδῆν. νῦν μὲν γὰρ ἀκῆ-
σας, ἔτε πειθῆση, ἀλλὰ ἢ φλυαρήσῃς
αὐτοὺς καὶ καμφορήσῃς, ἀτε μανίαν
ἀνήκεστον νοσῶ. εἰ δὲ εἰς μετρίαν ὑγίαν
ἔλθοις, ῥαδίως ἀν' ἡμῶν τοὺς εἰλικρινῶς
ὑμῶν ἰσχυροὺς κατὰ φῆ. ἔσθ' ὅτε δε χεῖρ' ἀ-
ζωγῆς καὶ ἡγεμονίας αὐτοὺς ἔξεις τῆς
αἰρήνης ταύτης οδοῦ.

Κάρω παρθεβυτέρω. ρι4.

Σχημάτος ἐνὰ μοι δοκεῖ καὶ ἀλι-
τήριος, ἔχ' ὅ τὸν ἀδικήσαντα καὶ ὑ-
βείσαντα. συγγάμῃ γὰρ τῶ τοῖστω
πολλάκις παρέπεται, ἀλλ' ὅ τὸν ἀμεί-
νονα τυγχάνοντα, καὶ ὑπὸ πέντων
αἰνυμῶν μιστῶν τε καὶ καμφοδῶν.
ὁμοίως μὲν γὰρ εἰ καὶ μὴ εἰς κορυφῆν
τῆς φιλοσοφίας ἀναβέβηκεν. ἀλλ' ἔτι
γε ἔχειν δοκεῖ τῆ μίσθους εὐλογον αἰτίαν.
ὅτος δὲ μηδὲ μίας αἰτίας ὑποκειμέ-
νης ἔτοσούτων ἀνθρώπων, ὅσοι τῆ ἀρε-
τῆ πολεμῶ, καὶ πάντα τὰ χαλά σῶ-
σάσθω ἀναπᾶσαι πειράσθω. εἰ δὲ
Εὐστάθιος τοῦτο δρᾷ, ἢ παύσειν αὐτὸν
τοῦ μίσθους, ἢ σκικκουκτίον ὡς ἐναγῆ-
μία γὰρ ἔστιν ἀρετῆ τὸ φεύγειν τὸν ἀ-
τοποῖ ἀεὶ καὶ μάλιχα ὅταν μηδὲν ἀ-
χρὸν ἦρηται, ἢ τὸ σφροειν.

Δαροθέω. ρι5.

Τὸς τὸν ἀκλήρατον νοῦν ἐν Ἰσχυροῦ
πᾶ τοῦ ἀρέποντος γεγενῆσθαι ἡφ' ἐυ-
ται, πῆς ἔτω τὸ λῆμῆς ἀπάσθους ἐπέκεινα
χρῶν το λῆμῆσθων, ὡς πᾶ σοφίαν πᾶσ-
σασαν ἀπάσθασθω; τῆτο γὰρ ἂν εἰ-
κότως πείσοιτο, εἰ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα
μη